

skelig Stilling, for de kunne jo ogsaa gøre for meget af Rosen overfor dette Ministerium. Det er jo ret vanskeligt alligevel, hvis alle Højremænd troppe op og uden Undtagelse sige: Dette Ministerium er Perlen af alle Ministerier, det er Perlen, det er Haabet for Fremtiden. Saa er der mange af Venstre, der sige: Vi maa se lidt bedre efter, for Gud ved, om det ikke maaske er risikabelt med dette Ministerium. Derfor kan det være godt, at Højre en Gang imellem reserverer sig en anden Stilling. Jeg lagde forleden Dag, da det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) talte, Mærke til, at han kom til at bruge en Vending — det var maaske kun en Vending, men han kom til at sige: men ellers har Højre ikke saadan Tillid til denne Regering. Den Gang var det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) kommet til at sidde her ved Siden af mig, og jeg lagde da Mærke til, at der gik et Smil saa bredt over hans Ansigt, og han brød ud i en hjertelig Tone, idet han sagde: Nej, det er saamænd ogsaa sandt, at de have ikke nogen bestemt Tillid til Reformpartiet. Det var, ligesom det gjorde ham saa godt, at man kunde blive fri for den alt for megen Tillid. Jeg forstod det ogsaa saaledes, at en Gang imellem maa der tages lidt Afstand, ellers bliver der alt for megen Mistanke, saa at det gaar over fra at være Mistanke til at blive Sikkerhed.

Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds sagde, at det, Konseilspræsidenten var i Færd med at gøre, var at forlade Dogmerne og gaa over til en Overbevisning. Se, nu kan det ærede Medlem kalde det, hvad han vil, saa er den korte Mening af den lange Tale alligevel den: at faa en anden Mening. Venstres Stilling til Forsvarssagen er begrundet, det vil i alt Fald Konseilspræsidenten hævde, gennem de mange Aar i en Overbevisning, en Overbevisning, der er begrundet i virkelig Undersøgelse og Kritik af den Sag. Naar han altsaa nu skulde have faaet en anden Overbevisning, er der ikke noget at sige til det, Folk kunne godt faa en anden Overbevisning, det skulde de ogsaa have Lov til, men saa skulde de ogsaa være den bekendt. Hvis det nu er saaledes, at Konseilspræsidenten har faaet en anden Overbevisning, saa at han gaar bort fra Dogmerne og følger de Veje, hvor det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds vinker ham, og han saa blot vil sige det, saa kunde vi føre en Forhand-

ling derom, ligesom vi have ført den med Højre. Han er berettiget til at faa en anden Mening, men saa er han ogsaa forpligtet efter den ansvarsfulde og betydelige parlamentariske Stilling, han har, til at sige det rent ud. Det er det, Højre kalder paa, det maa komme en Gang til en Afgørelse heraf, det kan ikke blive ved at gaa saaledes.

Jeg skal knappe af en Del af de Betragtninger, jeg godt kunde have Lyst til at føre videre. Der er dog en eneste Ting, jeg blot vil nævne med Hensyn til Agitationen i Landet. Finansministeren har i særlig Grad gjort sig til Talsmand for det Udtryk, at vi skulde arbejde paa Forlig, og at det vilde være dumt, tror jeg, han har sagt, ikke at søge Forlig, Overenskomst, men føjer han saa altid til, det skal selvfølgelig være et hæderligt og godt Forlig. Nu er Sagen den, at saa ville vi alle for saa vidt have Forlig; det vil jo kun sige at opnaa et hæderligt og godt Resultat, og et saadant ville vi jo alle naa. Hvis det Resultat kan optræde i Form af Forlig, naar bare Resultatet er hæderligt og godt, saa er der ingen Ting at sige dertil. Men Maalestocken for, hvad der er hæderligt og godt, have vi ikke haft saa let ved at blive enige om i dette Ting. Det vil alle ældre Medlemmer vide — for øvrigt kunne de være ret unge og endda vide det —, at det er netop det, det har drejet sig om. Om Forliget af 1894 sagde de ærede Medlemmer for Assens (Berntsen) og for Æbeltoft (Neergaard) og flere, at det var et brillant Forlig — ja, det ærede Medlem for Ruds Vedby (Jørgensen) sagde det ikke, han sagde, at det var et skidt Forlig, og derfor vilde han ikke være med til det, men det var nogle skikkelige Folk, der vare med dertil, og derfor vilde han over til dem igen. Det er ogsaa en Stilling, der kan siges meget om, men ellers hævdede han det andet. Det rører for saa vidt en vis Ærlighed. Dermed skal ikke være sagt, at det var en uærlig Stilling fra de andres Side; de opfattede det naturligvis saadan, at det var et ærligt og hæderligt og bravt Forlig, der blev sluttet, medens vi andre vare grunduenige med dem. Finansministeren sagde den Gang, at det var et usselt, daarligt, jammerligt, elendigt Forlig. Ja, han havde Tillægsord, der vare langt stærkere end dem, jeg her har brugt. Saa vidt jeg kender hans Maade at tale og skrive paa, have de været adskilligt stærkere til Tider. Forliget var daarligt og elendigt. Vi her i Tinget